

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Tempus pro rebus temporalibus, n. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

minium, res est jam nunc omnibus tamus f. tamen, tum contra privatum, tum contra Ecclesiam, triginta annos requiri.

d l. un. C. de usuca. transf. & Inst. de usucap. §. 1. e Mol. l. c. dec. 68. f Mol. ibid. Lef. l. c. nu. 22.
Cum enim hoc in jure decretum non sit, erit id statuendum ad normam justae præscriptionis immobilium, ad quam deposituntur, ut dicemus, triginta, vel quadraginta anni.

a Doctores mox citandi, quibus addi Telosanum, Abbatem, Facchium, aliosque apud Dicat. mox citandum, & Molinam d. 61. & n. 6. b Valer in differentia utriusque for. V. præscriptio diff. 6. fine.

2. Præscriptio ergo est e acquisitione dominij, vel alieni juris peremptio, per continuationem temporis lege definiti. Ex qua definitione colligis, quatuor requiri ad legitimam præscriptionem, possessionem, bonam fidem, (mala enim ex jure Canonico, cui semper standum, numquam præscribit) titulum præsumptum, tempus, de quibusc passim scribentes. Solum, quoad tempus, aliquid est pro Tyronibus explicatius addendum.

c l. Mol. tr. 2. d. 60. Lef. l. 2. c. 6. Dic. l. 2. de just. tr. 2. d. 1. d. 12. Catastrop. de just. in gener. d. unica à p. 12.

Tempus pro rebus temporalibus.

3. Ad res mobiles præscribendas, sive privatorum hominum, d five Ecclesiae, etiam Romanæ, e si adsit aditus, sufficit triennium; si non adsit, nihil est in jure constitutum: pu-

5. Dixi (adversus privatos) siquidem, ut easdem res immobiles adversus Romanam Ecclesiam præscribas, annos centum effluxisse necesse l. est.

1 c. si diligenter, c. cum vobis. cap. ad consuetudinem requiritur præscriptio decem annorum, ita ut si per decem annos, illæ per desuetudinem non servatae fuerint, in posterum non nō obligent. Ratio est, quia leges, cum sint perpetuae, æquiparantur bonis stabili bus, modo notes quatuor.

6. Idem adversus civitates, idem adversus principem, in bonis coronæ, m qualia sunt oppida, Regna, & similia; nam in ceteris bonis perinde se habet princeps, atque privatus nō quilibet. Contra alias Ecclesiæ, Monasteria, loca pia, sufficit quadraginta annorum intervallum, nisi ex privilegio p concessum sit, annos esse sexaginta computandos.

m facit l. ut inter. de præscript. C. de sacro sanctis Eccl. juncto Mol. l. c. d. 74. 9. Quarta conclusio. n ibidem. o c. illud. c. quia de præscr. p in Comp. Privil. Soc. Iesu. V. præscriptio. & alibi.

7. Denique adverte primò, contra pupillum, quamdiu est in aetate pupillari, numquam aliquid, sive mobile, & sive immobile præscribi; contra minores vero, id est, non attingentes 25. annum expletum, semper requiri annos triginta. r secundò, ob libertatis favorem, nullo eam tempore præscribi. s tertio, contra vacantem Ecclesiam, cum legitimus tunc defit defensor, præscriptionem non surrere; unde illud viduatæ sedis tempus, erit de præscriptionis spatio subducendum. t

q l. sicut in rem. C. de præscript. 3. annorum, r l. ultima, C. in quibus causis in integrum restitutio necessaria non est. s l. fi. C. de longi temp. præscript. qua pro libertate. t c. de quarta, de præscr. & gloss. ib.

Tempus pro legibus &c.

8. Adversus legem, vel legitimam

consuetudinem requiritur præscriptio decem annorum, ita ut si per decem annos, illæ per desuetudinem non servatae fuerint, in posterum non nō obligent. Ratio est, quia leges, cum sint perpetuae, æquiparantur bonis stabili bus, modo notes quatuor.

u l. Cafr. t. 1. tr. 3. d. 3. p. 2. §. 2.

9. Primò, id intelligendum tum de legibus civilibus, tum ecclesiasticis; quia cum lex sit lata in bonum subditorum, & non in bonum personæ particularis, principis, vel Pontificis, ea se habet, ut bonum peculiare, ad quod præscribendum satis est decennium.

10. Secundò, nunquam necessarium esse decursum annorum viginti, ut pro rebus temporalibus requiratur inter absentes, quia & lex, & subditi semper sunt præsentes.

11. Tertiò, sive prædictæ leges non fuerint observata bona fide, sive mala, cas semper præscribi a per dictum tempus. Ratio est, quia fecus, vix umquam lex præscriberetur: nam cum mala fide numquam currat præscriptio, & ex alia parte sæpissime leges mala fide non observantur. Accedit, quod cum lex præscriptionis sit lata propter bonum subditorum, merito ipso usu communiter receperum est, ut præscriptio quidem rerum temporalium non currat ex mala fide, quia sic subditi privarentur res sua, ex malitia alterius; præscriptio autem legis currat etiam cum mala, quia si per longum tempus non fuit lex observata, præsumendus est benignus legislator nolle laqueos iniicere subditis, & eos cogere ad illam observandam.

a. C. 4.

